

Шкодная «традыцыя»

«Ой, шумяць лясны жалёныя», «Янка стаіць на гары», «Ой, падружэнік», «Можна быць» — гэтыя песні ўваходзяць у рэпертуар самадзейнай г. Мінска. Дзяўчына любіць спяваць, і вось ужо каля пяці год з'яўляецца актыўнай удзельніцай мастацкай самадзейнасці. Надвальнікі канцэртаў з ахвотай слухаюць, як спявае Серафіма — у яе доўгія навуковыя і рускія песні. На здымку: самадзейная спявачка Серафіма Шэўтаніч.

Яшчэ за тыдзень да «святога» Міколы амаль ва ўсіх дварах вёскі Старыя Дарогі нагледзілася незвычайнай мітусня. Калодзі парсючоў, рэвалі бычкі і цялушак, гусей і курэй. Гаспадыні завыхалі ў хатах ля печу — пякі пірагі, смажылі сала, гатавалі вяду і заваралі бражку. Самая набойная гаспадыня недзе за вёскай корпалася ля самагонных апаратаў.

І вось надыйшоў «святы» Мікола. У многіх хатах усталі яшчэ на зычку. Усё прыгатаванае за тыдзень было выкладзена і пастаўлена на сталы. Гаспадары, павыходзішы з хат, чакалі гасцей. Госьці ішлі з вёскаў Александрэўка і Новыя Дарогі, Слабодкі і Аршала, Макарыч і Шапчы. Заходзілі ў хаты, садзіліся за сталы, і запіскамі, якіх хапіла б сямі на добрага паўмесяца, знікалі за адзін дзень.

У той жа вёсцы, аб якой ішла вышэй гаворка, ёсць партыйная і камсамольская арганізацыі. Ёсць сельская бібліятэка і хата-чытальня. Працуюць педагогі, мейстры. Але нікому з іх не прышло ў галаву прачытаць лекцыю аб шкоднасці фастаў, а ў дзень святкавання арганізаваць якое-небудзь цікавае культурнае мерапрыемства для калгаснікаў. Наадварот, сам сакратар партарганізацыі С. Вялічэна ў час фасту прымаў і частаваў гасцей. А брыгадзір першай комплекснай брыгады камуніст Таўстолуцкі тры дні «кляваў» носам на даўні ля свайго дома. Ён павоўным гасцем пайшоў у в. адным доме. Сакратар камсамольскай арганізацыі Аляксандр Кабел' адсуджваўся ў медпункце, піючы праз акно, як «вясельца» яго моладзь. А загадчыні бібліятэкі і хата-чытальні т. т. Мінко і Старухіна тым часам таўкалі на танцавальнай пляцоўцы.

Фаст — вялікае зло. Яшчэ не было такога фасту, каб усё абыйшлося ціха. Абязваюць каго-небудзь пакалець або заб'юць. Вось і пад-

лічыце, колькі за мае жыццё загінула людзей на фастах. А колькі засталася ўдоў і сірот?

У Старадарожскім раёне кожны год спраўляюць фасты ў чатырох сельсаветах. У іх налічваецца 45 паселішчаў. Калі ў сярэднім на кожны двор прыпадае па тры працаздольных, то штотодолькі ў адным раёне працуе 15 тысяч чалавек. Гэта калі святкуюць адзін дзень. А бывае, што і пякі зацяваюцца на два — тры дні.

У Старых Дарогах таксама згаджаюцца, што з фастамі трэба змагацца. Але што зрабілі ў раёне? Літаральна нічога. Тут звыкліся з гэтым і мармычуць нешта аб народнай традыцыі, якая, маўляў, будзе яшчэ доўга жыць у народзе.

Але ж гэта традыцыя, калі ў тым жа раёне палавіна вёскаў не прызнае ніякіх фастаў. У Язылі, Шчыткавічах, Залужжы і іншых вёсках толькі ведаюць пра фасты па чутках, якія даходзяць сюды з тымі жахлівымі падзеямі, што адбываюцца на розных кірмах і фастах.

Значыць, гэта не традыцыя. Гэта звычайная выдумка паркунікаў. Фасты для іх — невычэрпаны крыніца лёгкай нажывы, выманьванне грошай ад веруючых на розныя «святыя» справы.

І вось, звыкнуўшы з гэтай «традыцыяй», у Старых Дарогах ніхто го-

ласу не падае. У аддзеле прапаганды і агітацыі райкома партыі, у раённым Таварыстве па распаўсюджванню палітычных і навуковых ведаў, у аддзеле культуры райвыканкома мала даюць аб растлумачальнай рабоце сярод насельніцтва.

У той жа вёсцы, аб якой ішла вышэй гаворка, ёсць партыйная і камсамольская арганізацыі. Ёсць сельская бібліятэка і хата-чытальня. Працуюць педагогі, мейстры. Але нікому з іх не прышло ў галаву прачытаць лекцыю аб шкоднасці фастаў, а ў дзень святкавання арганізаваць якое-небудзь цікавае культурнае мерапрыемства для калгаснікаў. Наадварот, сам сакратар партарганізацыі С. Вялічэна ў час фасту прымаў і частаваў гасцей. А брыгадзір першай комплекснай брыгады камуніст Таўстолуцкі тры дні «кляваў» носам на даўні ля свайго дома. Ён павоўным гасцем пайшоў у в. адным доме. Сакратар камсамольскай арганізацыі Аляксандр Кабел' адсуджваўся ў медпункце, піючы праз акно, як «вясельца» яго моладзь. А загадчыні бібліятэкі і хата-чытальні т. т. Мінко і Старухіна тым часам таўкалі на танцавальнай пляцоўцы.

У Старых Дарогах таксама згаджаюцца, што з фастамі трэба змагацца. Але што зрабілі ў раёне? Літаральна нічога. Тут звыкліся з гэтым і мармычуць нешта аб народнай традыцыі, якая, маўляў, будзе яшчэ доўга жыць у народзе.

Але ж гэта традыцыя, калі ў тым жа раёне палавіна вёскаў не прызнае ніякіх фастаў. У Язылі, Шчыткавічах, Залужжы і іншых вёсках толькі ведаюць пра фасты па чутках, якія даходзяць сюды з тымі жахлівымі падзеямі, што адбываюцца на розных кірмах і фастах.

Значыць, гэта не традыцыя. Гэта звычайная выдумка паркунікаў. Фасты для іх — невычэрпаны крыніца лёгкай нажывы, выманьванне грошай ад веруючых на розныя «святыя» справы.

І вось, звыкнуўшы з гэтай «традыцыяй», у Старых Дарогах ніхто го-

ласу не падае. У аддзеле прапаганды і агітацыі райкома партыі, у раённым Таварыстве па распаўсюджванню палітычных і навуковых ведаў, у аддзеле культуры райвыканкома мала даюць аб растлумачальнай рабоце сярод насельніцтва.

У той жа вёсцы, аб якой ішла вышэй гаворка, ёсць партыйная і камсамольская арганізацыі. Ёсць сельская бібліятэка і хата-чытальня. Працуюць педагогі, мейстры. Але нікому з іх не прышло ў галаву прачытаць лекцыю аб шкоднасці фастаў, а ў дзень святкавання арганізаваць якое-небудзь цікавае культурнае мерапрыемства для калгаснікаў. Наадварот, сам сакратар партарганізацыі С. Вялічэна ў час фасту прымаў і частаваў гасцей. А брыгадзір першай комплекснай брыгады камуніст Таўстолуцкі тры дні «кляваў» носам на даўні ля свайго дома. Ён павоўным гасцем пайшоў у в. адным доме. Сакратар камсамольскай арганізацыі Аляксандр Кабел' адсуджваўся ў медпункце, піючы праз акно, як «вясельца» яго моладзь. А загадчыні бібліятэкі і хата-чытальні т. т. Мінко і Старухіна тым часам таўкалі на танцавальнай пляцоўцы.

У Старых Дарогах таксама згаджаюцца, што з фастамі трэба змагацца. Але што зрабілі ў раёне? Літаральна нічога. Тут звыкліся з гэтым і мармычуць нешта аб народнай традыцыі, якая, маўляў, будзе яшчэ доўга жыць у народзе.

Але ж гэта традыцыя, калі ў тым жа раёне палавіна вёскаў не прызнае ніякіх фастаў. У Язылі, Шчыткавічах, Залужжы і іншых вёсках толькі ведаюць пра фасты па чутках, якія даходзяць сюды з тымі жахлівымі падзеямі, што адбываюцца на розных кірмах і фастах.

Значыць, гэта не традыцыя. Гэта звычайная выдумка паркунікаў. Фасты для іх — невычэрпаны крыніца лёгкай нажывы, выманьванне грошай ад веруючых на розныя «святыя» справы.

І вось, звыкнуўшы з гэтай «традыцыяй», у Старых Дарогах ніхто го-

ласу не падае. У аддзеле прапаганды і агітацыі райкома партыі, у раённым Таварыстве па распаўсюджванню палітычных і навуковых ведаў, у аддзеле культуры райвыканкома мала даюць аб растлумачальнай рабоце сярод насельніцтва.

У той жа вёсцы, аб якой ішла вышэй гаворка, ёсць партыйная і камсамольская арганізацыі. Ёсць сельская бібліятэка і хата-чытальня. Працуюць педагогі, мейстры. Але нікому з іх не прышло ў галаву прачытаць лекцыю аб шкоднасці фастаў, а ў дзень святкавання арганізаваць якое-небудзь цікавае культурнае мерапрыемства для калгаснікаў. Наадварот, сам сакратар партарганізацыі С. Вялічэна ў час фасту прымаў і частаваў гасцей. А брыгадзір першай комплекснай брыгады камуніст Таўстолуцкі тры дні «кляваў» носам на даўні ля свайго дома. Ён павоўным гасцем пайшоў у в. адным доме. Сакратар камсамольскай арганізацыі Аляксандр Кабел' адсуджваўся ў медпункце, піючы праз акно, як «вясельца» яго моладзь. А загадчыні бібліятэкі і хата-чытальні т. т. Мінко і Старухіна тым часам таўкалі на танцавальнай пляцоўцы.

У Старых Дарогах таксама згаджаюцца, што з фастамі трэба змагацца. Але што зрабілі ў раёне? Літаральна нічога. Тут звыкліся з гэтым і мармычуць нешта аб народнай традыцыі, якая, маўляў, будзе яшчэ доўга жыць у народзе.

Але ж гэта традыцыя, калі ў тым жа раёне палавіна вёскаў не прызнае ніякіх фастаў. У Язылі, Шчыткавічах, Залужжы і іншых вёсках толькі ведаюць пра фасты па чутках, якія даходзяць сюды з тымі жахлівымі падзеямі, што адбываюцца на розных кірмах і фастах.

Значыць, гэта не традыцыя. Гэта звычайная выдумка паркунікаў. Фасты для іх — невычэрпаны крыніца лёгкай нажывы, выманьванне грошай ад веруючых на розныя «святыя» справы.

І вось, звыкнуўшы з гэтай «традыцыяй», у Старых Дарогах ніхто го-

ласу не падае. У аддзеле прапаганды і агітацыі райкома партыі, у раённым Таварыстве па распаўсюджванню палітычных і навуковых ведаў, у аддзеле культуры райвыканкома мала даюць аб растлумачальнай рабоце сярод насельніцтва.

У той жа вёсцы, аб якой ішла вышэй гаворка, ёсць партыйная і камсамольская арганізацыі. Ёсць сельская бібліятэка і хата-чытальня. Працуюць педагогі, мейстры. Але нікому з іх не прышло ў галаву прачытаць лекцыю аб шкоднасці фастаў, а ў дзень святкавання арганізаваць якое-небудзь цікавае культурнае мерапрыемства для калгаснікаў. Наадварот, сам сакратар партарганізацыі С. Вялічэна ў час фасту прымаў і частаваў гасцей. А брыгадзір першай комплекснай брыгады камуніст Таўстолуцкі тры дні «кляваў» носам на даўні ля свайго дома. Ён павоўным гасцем пайшоў у в. адным доме. Сакратар камсамольскай арганізацыі Аляксандр Кабел' адсуджваўся ў медпункце, піючы праз акно, як «вясельца» яго моладзь. А загадчыні бібліятэкі і хата-чытальні т. т. Мінко і Старухіна тым часам таўкалі на танцавальнай пляцоўцы.

У Старых Дарогах таксама згаджаюцца, што з фастамі трэба змагацца. Але што зрабілі ў раёне? Літаральна нічога. Тут звыкліся з гэтым і мармычуць нешта аб народнай традыцыі, якая, маўляў, будзе яшчэ доўга жыць у народзе.

Але ж гэта традыцыя, калі ў тым жа раёне палавіна вёскаў не прызнае ніякіх фастаў. У Язылі, Шчыткавічах, Залужжы і іншых вёсках толькі ведаюць пра фасты па чутках, якія даходзяць сюды з тымі жахлівымі падзеямі, што адбываюцца на розных кірмах і фастах.

Значыць, гэта не традыцыя. Гэта звычайная выдумка паркунікаў. Фасты для іх — невычэрпаны крыніца лёгкай нажывы, выманьванне грошай ад веруючых на розныя «святыя» справы.

І вось, звыкнуўшы з гэтай «традыцыяй», у Старых Дарогах ніхто го-

ласу не падае. У аддзеле прапаганды і агітацыі райкома партыі, у раённым Таварыстве па распаўсюджванню палітычных і навуковых ведаў, у аддзеле культуры райвыканкома мала даюць аб растлумачальнай рабоце сярод насельніцтва.

У той жа вёсцы, аб якой ішла вышэй гаворка, ёсць партыйная і камсамольская арганізацыі. Ёсць сельская бібліятэка і хата-чытальня. Працуюць педагогі, мейстры. Але нікому з іх не прышло ў галаву прачытаць лекцыю аб шкоднасці фастаў, а ў дзень святкавання арганізаваць якое-небудзь цікавае культурнае мерапрыемства для калгаснікаў. Наадварот, сам сакратар партарганізацыі С. Вялічэна ў час фасту прымаў і частаваў гасцей. А брыгадзір першай комплекснай брыгады камуніст Таўстолуцкі тры дні «кляваў» носам на даўні ля свайго дома. Ён павоўным гасцем пайшоў у в. адным доме. Сакратар камсамольскай арганізацыі Аляксандр Кабел' адсуджваўся ў медпункце, піючы праз акно, як «вясельца» яго моладзь. А загадчыні бібліятэкі і хата-чытальні т. т. Мінко і Старухіна тым часам таўкалі на танцавальнай пляцоўцы.

У Старых Дарогах таксама згаджаюцца, што з фастамі трэба змагацца. Але што зрабілі ў раёне? Літаральна нічога. Тут звыкліся з гэтым і мармычуць нешта аб народнай традыцыі, якая, маўляў, будзе яшчэ доўга жыць у народзе.

Але ж гэта традыцыя, калі ў тым жа раёне палавіна вёскаў не прызнае ніякіх фастаў. У Язылі, Шчыткавічах, Залужжы і іншых вёсках толькі ведаюць пра фасты па чутках, якія даходзяць сюды з тымі жахлівымі падзеямі, што адбываюцца на розных кірмах і фастах.

Значыць, гэта не традыцыя. Гэта звычайная выдумка паркунікаў. Фасты для іх — невычэрпаны крыніца лёгкай нажывы, выманьванне грошай ад веруючых на розныя «святыя» справы.

І вось, звыкнуўшы з гэтай «традыцыяй», у Старых Дарогах ніхто го-

ласу не падае. У аддзеле прапаганды і агітацыі райкома партыі, у раённым Таварыстве па распаўсюджванню палітычных і навуковых ведаў, у аддзеле культуры райвыканкома мала даюць аб растлумачальнай рабоце сярод насельніцтва.

У той жа вёсцы, аб якой ішла вышэй гаворка, ёсць партыйная і камсамольская арганізацыі. Ёсць сельская бібліятэка і хата-чытальня. Працуюць педагогі, мейстры. Але нікому з іх не прышло ў галаву прачытаць лекцыю аб шкоднасці фастаў, а ў дзень святкавання арганізаваць якое-небудзь цікавае культурнае мерапрыемства для калгаснікаў. Наадварот, сам сакратар партарганізацыі С. Вялічэна ў час фасту прымаў і частаваў гасцей. А брыгадзір першай комплекснай брыгады камуніст Таўстолуцкі тры дні «кляваў» носам на даўні ля свайго дома. Ён павоўным гасцем пайшоў у в. адным доме. Сакратар камсамольскай арганізацыі Аляксандр Кабел' адсуджваўся ў медпункце, піючы праз акно, як «вясельца» яго моладзь. А загадчыні бібліятэкі і хата-чытальні т. т. Мінко і Старухіна тым часам таўкалі на танцавальнай пляцоўцы.

У Старых Дарогах таксама згаджаюцца, што з фастамі трэба змагацца. Але што зрабілі ў раёне? Літаральна нічога. Тут звыкліся з гэтым і мармычуць нешта аб народнай традыцыі, якая, маўляў, будзе яшчэ доўга жыць у народзе.

Але ж гэта традыцыя, калі ў тым жа раёне палавіна вёскаў не прызнае ніякіх фастаў. У Язылі, Шчыткавічах, Залужжы і іншых вёсках толькі ведаюць пра фасты па чутках, якія даходзяць сюды з тымі жахлівымі падзеямі, што адбываюцца на розных кірмах і фастах.

Значыць, гэта не традыцыя. Гэта звычайная выдумка паркунікаў. Фасты для іх — невычэрпаны крыніца лёгкай нажывы, выманьванне грошай ад веруючых на розныя «святыя» справы.

І вось, звыкнуўшы з гэтай «традыцыяй», у Старых Дарогах ніхто го-

ласу не падае. У аддзеле прапаганды і агітацыі райкома партыі, у раённым Таварыстве па распаўсюджванню палітычных і навуковых ведаў, у аддзеле культуры райвыканкома мала даюць аб растлумачальнай рабоце сярод насельніцтва.

У той жа вёсцы, аб якой ішла вышэй гаворка, ёсць партыйная і камсамольская арганізацыі. Ёсць сельская бібліятэка і хата-чытальня. Працуюць педагогі, мейстры. Але нікому з іх не прышло ў галаву прачытаць лекцыю аб шкоднасці фастаў, а ў дзень святкавання арганізаваць якое-небудзь цікавае культурнае мерапрыемства для калгаснікаў. Наадварот, сам сакратар партарганізацыі С. Вялічэна ў час фасту прымаў і частаваў гасцей. А брыгадзір першай комплекснай брыгады камуніст Таўстолуцкі тры дні «кляваў» носам на даўні ля свайго дома. Ён павоўным гасцем пайшоў у в. адным доме. Сакратар камсамольскай арганізацыі Аляксандр Кабел' адсуджваўся ў медпункце, піючы праз акно, як «вясельца» яго моладзь. А загадчыні бібліятэкі і хата-чытальні т. т. Мінко і Старухіна тым часам таўкалі на танцавальнай пляцоўцы.

У Мінску на гастролях Ленінградскага дзяржаўнага тэатра камедыі быў паказаны спектакль «Простая дзяўчына». На здымку: сцэна з камедыі «Простая дзяўчына» па п'есе В. Шкваркіна. У ролях: Паўла Іванавіча Макарава — заслужаны артыст РСФСР С. Філіпаў, Сямёна Сямёнавіча Кашкіна — заслужаны артыст РСФСР К. Злобін (злева). Фота Ул. Крука.

Навінкі замежнай літаратуры

НОВЫ РАМАН АРАГОНА
Услед за французскім літаратурным друкам прэса краін народнай дэмакратыі надае пэўную увагу новаму твору выдатнага французскага пісьменніка Луі Арагона «Вялікі тыдзень», выданаму ў мінулым годзе ў Парыжы. Гэта—своесоблівы гістарычны раман, які дае вельмі многае і для розуму над сённяшнім днём і над сэнсам гістарычных падзей паго-

Фабла рамана ахапіла тыдзень, які напярэднічаў вялікаму 1814 году. З Парыжа паспелі выйтаць кароль Людовік XVIII. Яго суправідажко некаторыя вайсковыя часткі, нацайны палоні грамадства. У сталіцу Францыі ўступіла Напалеон, каб перамагчы тут свае слаўныя стодзён.

У шэрагу рамана—паўноч упэкаючы, якія, не разабравшыся ў сэнсе гістарычных падзей, брыдучы, ахвотныя страхам, праз балота ў невольным кірунку. Паступова для чытача становіцца бачным абліччым асобных людзей. У кожнага з іх—свой складаны характар. Кожны з іх паступае перад неабходнасцю зрабіць выбар: з кім ён? З тымі, хто пакідае радзіму, ці з Напалеонам? І тут на першы план выступае вобраз мастака-баталіста Тэадора Жэрэко, які бачыць жахі вайны і ўвасабляе іх у сваіх палатнах. У ім гуманізм ён выступае супраць гэтых жахаў. Але гуманізм мастака ішчэ абстрактны, не звязаны з акрэсленымі палітычнымі поглядамі. Ён не разумее імкненняў Напалеона, не можа дараваць яму жорсткасці і таму становіцца салдатам Бурбонаў, пакідае Францыю, па сутнасці здрадзіўшы ёй.

І вось у час гэтых шэраў герой трапіла на тайную ўходку рэспубліканскай партыі. Ён слухае выступленні бабёфаў, рабочых, сялян і прыходзіць да ўсвядомлення таго, што свет дзельна на «тых» і «ціных», што як мастак ён павінен служыць сваім вышэйшым народам, павінен у раішчэю хрысці застацца з гэтым народам. Праўда, Жэрэко не становіцца адразу перакананым рэспубліканцам, але асноўны для сваё вывад ён зрабіў: пельга мастаку быць у адным лагеры з ворагамі радзімы.

Гэта толькі кароткі пераказ зместу вялікага рамана. Ён вельмі багаты філасофскімі разважаннямі, розумам над інтэлектуальнымі і псіхалагічнымі праблемамі. Наватарства Арагона заключаецца ў тым, што ў гэтым гістарычным рамане ён робіць адступленні, у якіх расказвае аб сваіх асабістых перажываннях у час нямецкай акупацыі ў 1918, так і ў 1940 гадах. У рамане нават вельмі многа аналогій з сучаснасцю, як падкрэслівае ў «Новай культуры» выданні польскай літаратуры Стэфан Жулкеўскі. Вывад з гэтых аналогій адзін: мастак павінен зрабіць выбар з народам, павінен зрабіць выбар, на якім «баку барыкады» яму застанца.

Раман «Вялікі тыдзень» яшчэ раз сведчыць, што літаратура, якая ідзе ў той або іншай ступені па шляху сацыялістычнага рэалізму, здольна ствараць усё новае і новае выдатнае ў мастацкіх адраснах і арыгінальнасці творы.

«ЧАМУ ДЖОН НЕ УМЕЕ ЧЫТАЦЬ?»
У Злучаных Штатах Амерыкі вялікі папулярнасцю карыстаецца кніга доктара філасофіі Руальфа Фельша «Чаму Джон не умее чытаць?» Яна

Раман «Вялікі тыдзень» яшчэ раз сведчыць, што літаратура, якая ідзе ў той або іншай ступені па шляху сацыялістычнага рэалізму, здольна ствараць усё новае і новае выдатнае ў мастацкіх адраснах і арыгінальнасці творы.

Раман «Вялікі тыдзень» яшчэ раз сведчыць, што літаратура, якая ідзе ў той або іншай ступені па шляху сацыялістычнага рэалізму, здольна ствараць усё новае і новае выдатнае ў мастацкіх адраснах і арыгінальнасці творы.

Раман «Вялікі тыдзень» яшчэ раз сведчыць, што літаратура, якая ідзе ў той або іншай ступені па шляху сацыялістычнага рэалізму, здольна ствараць усё новае і новае выдатнае ў мастацкіх адраснах і арыгінальнасці творы.

Раман «Вялікі тыдзень» яшчэ раз сведчыць, што літаратура, якая ідзе ў той або іншай ступені па шляху сацыялістычнага рэалізму, здольна ствараць усё новае і новае выдатнае ў мастацкіх адраснах і арыгінальнасці творы.

Канцэрт маладых аркестрантаў

Што канцэрт цікавы, такой думкі прытрымліваўся амаль кожны, хто прысутнічаў на справадзеным выступленні аркестра студэнтаў Беларускай дзяржаўнай кансерваторыі. Праграма канцэрта, якая складалася з твораў кампазітараў-класікаў і выдатнага кампазітара сучаснасці Д. Шостаковіча, была праведзена пад кіраўніцтвам дырыжора, заслужанага дзеяча мастацтва БССР М. Шнейдэрмана.

У першым аддзяленні была выканана Другая сімфонія Бетховена. Гэта адзін з выдатных твораў вялікага сімфоніста, які нагадвае будучыя гераічныя вобразы бетховенскай музыкі. Выканаўцы Другой сімфоніі добра падраблялі выскародную лірыку і раптоўныя парывы першай часткі твора, спакой і задушэнасць другой, павольнай часткі і імпульсіва, а часам нават вакхічнасць фіналу. Менш, на наш погляд, уладас маладымі аркестрантамі скерца. Яно было падарэна ў запавольным тэмпе, ад чаго знік камізім жанравых вобразаў.

У другім аддзяленні з вялікім мастацкім тактам і адчуваннем стылю была выканана першая частка до-мінорнага Канцэрта для фартэпіяна з аркестрам Моцарта. Тонка праводзячы складаны акампанемент, дырыжор даў вялікую свабоду салістам — студэнтам другога курса кансерваторыі Наганы Пемінай (клас в. а. прафесара Г. Шаршэўскага). Маладая піяністка паказала добрае разуменне твора і з вялікім натхненнем сыграла і лірычныя, і драматычныя яго эпизоды. Звяртае на сабе ўвагу добрая палыцавая тэхніка піяністкі. Трэба спадзявацца, што пры яшчэ больш вялікай і ўдмульняючай пад сабою Н. Пеміна мае ўсе падставы вырасці ў вельмі цікавую выканаўцу.

Танцы з трайды дзе оперы Глінкі «Руслан і Людміла» (у фантастычным замку Паіны) асабліва складаныя для выканання. У іх своеасабліва медо-дыка, многа амен настраў, рытмічна-вастрыя, а таксама складаныя сольныя эпизоды асобных інструментаў духовай групы аркестра. Прыемна адзначыць, што побач з салістамі-пяршакурснікамі, такімі, як кларнетнік Л. Акалджанян і фартэпіяніст В. Новікаў, звярнулі на сабе ўвагу і студэнты-пяршакурснікі — флейстэп Я. Гельдэтар і габайст Я. Шаблюскі. Паравала сваім чыстым стромем і група валтарністаў.

Найбольшага поспеху дасягнуў ар-

кестр пры выкананні Святочнай увершюры Д. Шостаковіча, якой завяршыўся канцэрт. У выкананні Увершюры выліся ўсе: перадача пануючага ў гэтым творы святочнага ажыўлення, унітацызм, і сапраўдны канцэртны бляск, пудоўная нюансіроўка і рытмічная чоткасць струнных груп аркестра, рэлефансць гучання «меліных» і яркі ўнісон трох кларнетаў.

Аркестр кансерваторыі дасягнуў такіх значных поспехуў, дзякуючы вялікім намаганням удумлівага педагога М. Шнейдэрмана — кіраўніка аркестравага класа. Навіной тут з'яўляецца ўдзяленне ў склад аркестра студэнтаў першага курса, што па-шырыла гэты калектыў да сямідзесяці чалавек. Цяпер студэнты за пяць гадоў вучобы атрымалі ўсе неабходныя навыкі для будучай прафесійна-й іграў і сімфанічным і оперным аркестраў.

Змагаючыся за ўняцце паўцэння адказнасці ў студэнтаў за ігру, М. Шнейдэрман часта практыкуе перамяшчэнне студэнтаў з менш адказных партый на выкананне першых галасоў. Вялікая ўвага надаецца таксама рэпертуару.

У студэнтаў-аркестрантаў кансерваторыі — вялікія перспектывы. Іх чакаюць будучыя сімфанічныя аркестры абласных цэнтраў нашай рэспублікі. Такія гарады, як Віцебск, Гомель, Магілёў, Востр павінны, нарэшце, мець свае высокпрофесійна-ныя аркестравыя калектывы.

С. ІСІСЭВІЧ.

3 пагардай да чытача

Якія павінны быць адносіны паміж чытачом і пісьменнікам? Дзіўнае пытанне, на якое, скажучы многі чытачы і пісьмен